

2.

Když jsem se vrátil z tréninku, máma na mě čekala.

Přes župan měla bílý pracovní plášť.

To bylo dobré znamení.

Když měla špatné dny, vůbec nevstávala z postele.

Když měla špatné dny, musel jsem jí nosit z lednice lahvičky s lékem.

Lék byl slizký a zelený.

Dneska měla na ruku světle modrou barvu. Světle modrá byla mámina oblíbená barva.

Máma byla drobná, hubená a bledá. I já jsem byl malý a hubený.

Podobal jsem se mámě, až na ty vlasy.

Moje byly blondáté, jemné a děsně husté. Ať jsem je česal, jak chtěl, pořád trčely na všechny strany.

Máminy vlasy byly pevné a šedivé. Obvykle si je splétala do copu. I ten byl teď plný světle modrých skvrn.

„Pojď,“ chytila mě máma za ruku a vedla mě do sklepa, kde měla ateliér. Pustila mě, až když jsme stáli u plátna.

„Co myslíš?“

„Hezký.“

„Jako živá, ne?“

„Jo.“

„Podobá se té fotce?“ zeptala se máma a ukázala na fotografii pověšenou na stěně. Byla na ní malá žlutá růže. Máma ji namalovala světle modrou.

Když si člověk maluje květiny pro radost, není tak důležité, jakou mají barvu. Pampeliška může být fialová, slunečnice růžová. Je to jedno. Ale když člověk pracuje jako ilustrátor knihy, která se má jmenovat *Botanický lexikon Mrazivého ostrova*, je dost důležité, aby barvy odpovídaly skutečnosti.

Vlastně je to velice důležité, to mi bylo jasné.

„Není trochu...“

„Copak?“ přerušila mě máma.

„Ale nic. Je to hezký.“

Máma přikývla.

Někdo zazvonil.

Cítil jsem, jak se mi stáhl žaludek. Věděl jsem totiž, kdo přišel.

„Otevřeš?“ zeptala se máma a uhladila mi ofinu.

Teď budu mít modré čelo, napadlo mě, ale neřekl jsem to. Jen jsem zavrtěl hlavou.

„To nevádí,“ odpověděla máma a šla otevřít.

Důvod, proč máma nepřišla o práci, i když malovala květiny v šílených barvách, stál před našimi dveřmi. Byl to muž jménem Andreas Vik, botanik. To on měl na starosti *Botanický lexikon Mrazivého ostrova*.

Andreas Vik dovedl mluvit, ale nedělal to často. Ani se moc neusmíval. Byl to malý, tmavý mrzout s tlustým knírem.

Andreas Vik bydlel v chatě až u lesa. Děti o něm slo- žily písničku:

Andreas Vik je nebožtík, Andreas Vik je nebožtík, Andreas Vik je nebožtík.

Kluci občas po tréninku hráli na vězně Andrease Vika. Ten, co dělal Andrease Vika, musel pochyttat všechny ostatní a zamknout je do kobky.

Kobka byly klučičí záchody v šatnách.

Někdy mě na záchodech zamkli, i když jsem s nimi nehrál.

Jednou jsem tam zůstal skoro dvě hodiny, než mě správce odemkl.

„Dáte si kávu?“ nabídla máma.

Andreas Vik zavrtěl hlavou.

„Čaj?“

„Ne.“

„Mám jenom přinést obraz?“

Přikývl.

A pak se stalo to, čeho jsem se bál.

Máma odešla dolů do ateliéru a já zůstal v místnosti sám s Andreasem Vikem.

Andreas Vik se na mě nedíval.

Díval se do stropu.

Hlavu měl zakloněnou a já uviděl na jeho krku temné skvrny. Hluboké a tmavé, jeden z důvodů, proč Andreas Vik zapáchal.

„Nechtěl bys... nechtěl bys...“ vyhrkl najednou.

Jeho hlas byl tenký a trochu nakřáplý.

Chlupatou ruku vsunul do kapsy u kalhot a začal v ní hrabat.

Na čele mu vyskočily kapičky potu.

Andreas Vik se soustředil.

Nakonec ruku z kapsy vytáhl a vystrčil ji přede mě.

V ní leželo mezi drobáky, zmačkanými lístky na autobus a zápalkami něco malého, černého a lesklého.

Co to je?

Myší hovínko?

Holubi z nosu?

Šňupací tabák?

„Nechtěl bys... cukrátko?“ zašeptal Andreas Vik svým tenkým hláskem.

Odpovědět jsem nestihl.

„Tady to je,“ ozval se za mými zády mámin hlas. Vrátila se, aniž bychom si toho všimli.

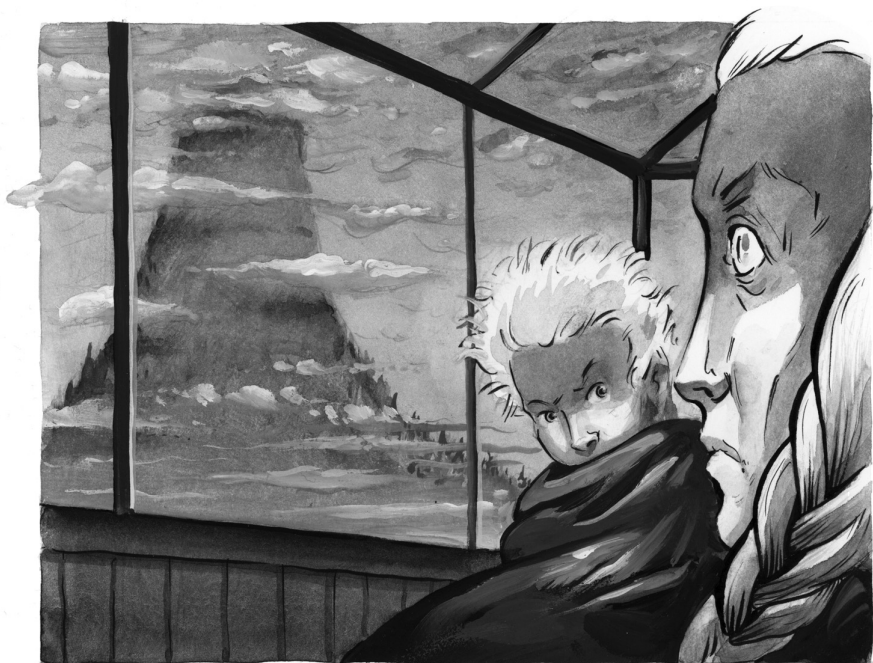
Andreas Vik strčil ruku zpátky do kapsy.

Vytratil jsem se do kuchyně.

Ale stejně jsem na ně viděl.

Viděl jsem, jak Andreas Vik udělal krok zpátky, sklonil hlavu na stranu a pomalu přikývl.

Máma zabalila obraz do šedého papíru.

Andreas Vik s obrazem v podpaží zmizel bez jediného slova.

Večer jsme se s mámou posadili na verandu. Byla prosklená a nebyla to vlastně žádná veranda, ale zimní zahrada. Prostě místnost s proskleným stropem a skleněnými stěnami. Byla v ní zima.

Na verandu si lidé sedají v létě. Ale v létě bývá máma nemocná. Na verandu chodívala nejraději v zimě, pozdě večer, když byla obloha jasná jako dnes.

Mohli jsme pozorovat hvězdy.

Až bude padat hvězda, můžeš si něco přát.

Kamaráda.

Rodinu.

A možná taky tátu.

Co si vybereš.

Vzal jsem si s sebou peřinu. Lehnul jsem si na lavici a zachumlal jsem se do ní.

Máma seděla v květovaném křesle a pletla.

Rozkašlala se.

Kašlala dlouho a silně.

Nezeptal jsem se, jak jí je.

Bylo lepší mluvit o něčem jiném.

Nechat to být.

Dlouho jsme spolu seděli beze slova.

Potom jsem s tím přišel.

„Mami?“

„Ano, Jensi.“

„Neříkal Andreas Vik něco o barvě?“

„O jaké barvě, broučku?“

„Té květiny.“

„Ne,“ odpověděla máma. „Řekla bych, že barvu nepovažuje za tak důležitou.“

„A co považuje za důležitě?“

„Aby se na obrázek dalo hezky koukat. Poslechni, Jensi...“

„Ano?“

Máma odložila pletení a podívala se na mě.

„Andreas Vik je nejhodnější člověk, jakého znám.“

Neodpověděl jsem.

„Pokud by se se mnou někdy něco stalo... Vždycky

můžeš... Vždycky můžeš jít za Andreasem Vikem. To víš, vid'?"

Vzpomněl jsem si na tu chlupatou špinavou ruku, jak se přehrabuje ve špíně, a na malý černý bonbon. Vzpomněl jsem si na kapky potu na jeho čele a černé fleky na jeho krku. Andreas Vik je nebožtík, pomyslel jsem si.

Otřásl jsem se.

„Nikdy, nikdy se s tebou nesmí nic stát, mami,“ odpověděl jsem.

Máma si přitáhla křeslo těsně vedle lavice, na které jsem ležel.

„Podívej, padá hvězda,“ řekla a ukázala nahoru na oblohu.